

Fâtih Camii

Mehmet Âkif Ersoy

Fâtih Camii — Mehmet Âkif Ersoy

İlk yayın: Safahat 1. kitap (1911)

Mehmet Âkif Ersoy 1936 yılında öldü. 5846 sayılı Fikir ve Sanat Eserleri Kanunu'nun 27. maddesi uyarınca eserin özgün metni kamu malıdır.

Metin, Vikikaynak (tr.wikisource.org) aktarımından alınmıştır:
https://tr.wikisource.org/w/index.php?title=Fatih_Camii&oldid=140474
(revizyon 140474). Bu aktarım Creative Commons Atıf-AynıLisanslaPaylaş 4.0 (CC BY-SA 4.0) lisansı ile paylaşılır; bu PDF de aynı lisansla serbestçe paylaşılabilir.

pdfkitaphane.com

Yatarken yerde ilhâdıyle haşr olmuş sefil efkâr,
Yarıp edvârı yükselmiş bu müdhiş heykel-i ikrâr,

Siyeh reng-i dalâlet bir bulut şeklinde mâzîler,
Civârından kaçır, bulmaksızın bir lâhza istikrâr;

Ziyâ-rîz-i hakîkat bir seher tavrında müstakbel,
Gelir fevkünden eyler sermedî binlerce nûr îsâr.

Derâgûş etmek ister nâzenîn-i bezm-i lâhûtu:
Kol açmış her menârı sanki bir ümmîd-i cür'etkâr!

O revzenler, nazarlardan nihan dîdâra müstağrak,
Birer gözdür ki sıyrılmış önünden perde-i esrâr.

Bu kudsî ma'bedin üstünde tâban fevc fevc ervâh
Bu ulvî kubbenin altında cûşan mevc mevc envâr.

Tecessüd eylemiş gûyâ ki subhun rûh-i mahmûru;
Semâdan yâhud inmiş hâke, Sînâ-reng olup, Dîdâr!

Tabîat perde-puş-i zulmet olmuş, hâbe dalmışken,
O, gûyâ kalb-i nûrânîsidir leylin, durur bîdâr.

Evet bir kalbdır, bir kalb-i cûşâcûş-i âşıktır,
Ki cevfinden demâdem yükselir bin nâle-i ezkâr.

Nümâyân cebhesinden Sadr-ı İslâm'ın meâlîsi:
O sadrın feyz-i enfâsıyla gûyâ bir yığın ahcâr,

Kıyâm etmiş de, yükselmiş de bir timsâl-i nûr olmuş.
Nasıl timsâl-i nûr olmaz? Şu pek sâkin duran dîvâr,

Asırlar geçti hâlâ bâtılın pîş-i hücûmunda,
Göğüs germektedir, bir kerre olsun olmadan bîzâr:

Bu bir ma'bed değil, Mâ'bûd'a yükselmiş ibâdetdir;
Bu bir manzar değil, dîdâra vâsıl mevkib-i enzâr.

Semâdan inmemiştir, şüphesiz, lâkin semâvîdir:
Zemînî olmayan bir cilve-i feyyâzî hâvîdir.

* * *

Bir infilâk-ı safâdır ki yâr-ı cânımdır,
Sabâhı pek severim, en güzel zamânımdır.

Ridâ-yı leyli henüz açmamıştı dest-i semâ;
Sabâ da hâb-ı sükûndan ayılmamıştı daha,

Fezâ-yı rûhda aksetti, es-salâ perdâz
Müezzinin dem-i mahmûru, bir hazîn âvâz.

İçimde cûş ederek lücce lücce istiğrâk,
Ezânı beklemez oldum; açılmadan âfâk,

Zalâmı sîneye çekmiş yatan sokaklardan
Kemâl-i vecd ile geçtim. Önümde bir meydan

Göründü; Fâtih'e gelmiştim anladım, azıcık
Gidince, ma'bede baktım ki bekliyor uyanık!

Sokuldum artık onun sîne-i münevverine,
Oturdum öndeki maksûreciklerin birine.

Fezâ-yı ma'bedin encüm-nümâ meşâ'ilini,
O lem'a lem'a dizilmiş ziyâ kavâfilini

Görünce geldi çocukluk zamanlarım yâda...
Neler düşündüm o sâ'atte bilseniz orada!

Sekiz yaşında kadardım. Babam gelir: "Bu gece,
Sizinle câmi'e gitsek çocuklar erkence.

Giderseniz gelin amma namazda uslu durun,
Merâmınız yaramazlıksa işte ev, oturun!"

Deyip alırdı beraber benimle kardeşimi.
Namâza durdu mu, hâliyle koyverir peşimi,

Dalar giderdi. Ben artık kalınca âzâde,
Ne âşıkane koşardım hasırlar üstünde!

Hayâl otuz sene evvelki hâli pîşimden
Geçirdi, başladım artık yanımda görmeye ben:

Beyaz sarıklı, temiz, yaşça elli beş ancak;
Vücûdu zinde, fakat saç, sakal ziyâdece ak;

Mehîb yüzlü bir âdem: Kılar edeble namaz;
Yanında bir küçücek kızcağızla pek yaramaz

Yeşil sarıklı bir oğlan ki: Başta püskül yok.
İmâmesinde fesin bağı sâde bir boncuk!

Sarık hemen bozulur, sonra şöyle bir dolanır;
Biraz geçer, yine râyet misâli dalgalanır!

Koşar koşar duramaz, âkıbet denir "âmîn"
Namaz biter: O zaman kalkarak o pîr-i güzîn,

Alır çocukları, oğlan fener çeker önde,
Gelir düşer eve yorgun, dalar pek âsûde

Derin bir uykuya...
Derken bu hâtırât-ı lâtîf

Çekildi aslına, artık hakîkatin o kesîf
Likâsı başladı karşımda cilve eylemeye;

Zaman da kalmadı zâten hayâli dinlemeye:
Sağım, solum, önüm, arkam huşû'a müstağrak

Zılâl-i âdem iken, bir sadâ bülend olarak,
O kâinât-ı huzu'u yerinden oynattı;

Fezâ-yı mahşere döndürdü gitti eb'âdı!
Sufuf ayakta müselsel cibâl-i velvedâr

Gibiydi. Her birisinden duyuldu sîne-fikâr,
Birer enîn-i tazarru ; birer niyâz-ı hazîn,

Ki kalb-i rahmeti sızlattı şüphesiz o enîn!
Eğildi sonra o dağlar Huzûr-i İzzet'te;

Göründü sonra o dağlar zemîn-i haşyette!
İnayetiyle Hudâ kaldırınca her birini,

Semâya doğru o dağlar da açtı ellerini.
O anda koptu yüreklerden öyle bir feryâd,

Ki rûhum eyliyecek tâ ebed o dehşeti yâd.
Kesildi bir aralık inleyen hazin âvâz...

Ne oldu Arş'a kadar yükselen o sûz ü güdâz?
O cûş içindeki îman?

Evet, hurûş ederek işte rahmet-i Subbûh,
Bütün yüreklere serpildi kubbeden bir rûh:
Rûh-i itmînan.